

פרשת בהעלותך - "אל מול פני המנורה": החובה להדליק את האור

הפרשה נפתחת בציווי לאהרן הכהן על הדלקת המנורה: "בְּהֵעֲלֹתְךָ אֶת הַנֵּר". חז"ל מדגישים שהלשון "בהעלותך" (ולא בהדליקך) באה ללמד שיש להדליק את הנר "עד שתהא שלהבת עולה מאליה". בנוסף, התורה מציינת שהנרות צריכים להאיר "אל מול פני המנורה" - כלומר, הקנים הקיצוניים פונים כולם אל עבר הקנה המרכזי.

במישור החינוכי והאנושי, זוהי תמצית הפדגוגיה: התפקיד שלנו, המחנכים אינו "לשפוך" ידע על התלמידים, אלא להצית בהם את האש הפנימית שלהם. מחויבות הומניסטית פירושה להאמין שלכל אדם יש מנורה פנימית, והמטרה שלנו היא לאחוז באש, להתמיד בקרבה, וללוות את האחר בסבלנות – עד שהוא יאיר בכוחות עצמו. "שלהבת עולה מאליה" היא שלהבת עצמאית וחופשית, כזו שאינה תלויה עוד במדליק שלה. המנורה כמרחב משותף:

העובדה שכל הנרות פונים "אל מול פני המנורה" מלמדת אותנו שיעור נוסף באחריות חברתית. לכל נר יש קנה משלו, זווית משלו וגוון משלו, אך כולם מכוונים אל מרכז אחד משותף. הקדושה והאור נולדים דווקא מתוך הדיאלוג הזה - מתוך היכולת של קולות שונים להאיר זה את זה וליצור יחד מרחב של משמעות.

שאלות למחשבה ודיון: בחינוך ובחברות, קל מאוד להשאיר את האחר תלוי בנו ובאישור שלנו. מה נדרש מאיתנו לעשות (או להפסיק לעשות) כדי לעזור לחבר או לתלמיד להפוך ל"שלהבת העולה מאליה" - עצמאי, בטוח ובעל קול ייחודי משלו?

שבת של הארה עצמית ומציאת האור אצל האחר!